

Glasilo „Slovenskega čebelarskega društva“

za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Fr. L.: Mesečna opravila. — P.: Odmevi. — Jan. Jurančič: Poročilo o II. slovenskem čebelarskem tečaju 28. in 29. junija t. l. na spodnjem Štajerskem. (Po »Slov. Gospodarju« in »Domovini«). — Fr. Rojina: Iz popotne torbe. — Dopisi. — Raznosterosti. — Vprašanja in odgovori. — Izkaz udov. — Listnica uredništva. — Oznanila.

Mesečna opravila.

(Piše Fr. L.)

Kimovec.

Ko bodo objavljene te vrstice, bode paša že končana. Čas naše žetve se bliža.

Spomlad je bila dobra, poletje srednje, jesen pa, če vreme ne bode nagajalo, utegne biti tudi dobra, v ajdovih krajih pa prav dobra.*) Kakor so lansko leto resje silno obletovale čebele, tako so letos zelo pridno obiskovale ajdo, vsaj v našem kraju. Škoda, da jo ljudje v tako pičli meri sejejo in da ni črna! Le eno sem letos z žalostjo opazoval, namreč, da so ob času ajdove paše zdravi in krepki plemenjaki zelo zgubili letavk; tako še nikdar v jeseni! Ali je bilo isto opaziti tudi drugod?

Ta mesec preneha matica staviti zalego in čebele se omejujejo v svoji delavnosti le na svoje bivališče. Špranje kakor tudi satnike zalepijo in prilepijo s smolo, med prenesejo iz bolj oddaljenih satnikov v zimsko gnezdo in le tupatam katera še poskusi najti kako pozno jesensko cvetlico, kjer bi nabrala nekaj

*) Glej dopis iz Kašlja! Op. ured.

nektarja ali obnožine. Če je vreme toplo in pri tem vlažno, se še nekaj dobi, kar seveda se niti ne vpoštevava. Zato pa tudi mora čebelar svoja opravila pri plemenjakih dokončati.

Paziti treba zlasti na tole:

1. Ali je plemenjak močan, čebelnat,
2. ali ima dovolj medu,
3. ali ima lepe sate (malo trotovine) in slednjič,
4. ali ima dobro mlado matico.

Slabiče vzimiti je bedarija! Raji imam dva močna čebelna plemenjaka kot 10 in še več slabičev! Zato proč z vsakim obotavljanjem, tuhtanjem in domišljevanjem, da morda, morda dobro prezimijo, se spomladi pomnožijo i. t. d.! Vse oslabele panjove združi in sicer tako, da jim izbereš ali prideneš najboljšo matico. Katera je najboljša, si se že lahko pri opazovanju plemenjakov ali zapisovanju rojev davno prepričal.

Plemenjakom, ki imajo še veliko zalege, odvzemi je nekaj in prideni tem, ki je imajo malo, pač pa imajo skoro vse satnike z medom zalite. Zamenjaj satnike, onemu prideni medene, temu pa zaležene. Pazi pa, da ne pustiš nobenemu plemenjaku več satnikov kakor jih more čebelarsko ljudstvo obsesti. Škoda v najhujši zimi gorkote, ki se izgublja v praznih kotih čebelarskega bivališča.

Prepogostoma se zgodi, da se čebele prehladijo in dobijo grižo, ki lahko uniči tekom zime vse prej močno čebelarsko ljudstvo.

Še večja škoda pa, če je kdo čebelam, nezmernim rojivkam, pustil vse satnike s preobilno zalego, od zadej pa primaknil nekaj medenih satnikov ter tako vzimil. Pri nastalem hladnejšem vremenu meseca oktobra se čebele stisnejo v grozd, zalega se prehladi in gniloba je gotova! Satniki v gnezdu morajo biti dodelani in raji starejši kakor mlajši — seveda pa popolnoma prosti molja ali pokvarjene zalege!!

Pri odjemanju medu ravnaj previdno, da ne privabiš roparic. Vsako kapljico medu skrbno obriši, satnike in tudi vse odpadke pa odnesi v zaprto sobo ali hram, kamor ne morejo čebele priti. Prazne satnike obesi v zanje posebej napravljeno skrinjo in vsaka dva do tri mesece dobro zažvepljaj ali pa obesi v prepih. Čebel ne žvepljaj in tudi ne stresaj v krop! Le stare čebele iz dalj časa brezmatičnih panjev uniči, ker spomladi itak ne dočakajo. Najbolje prezimijo plemenjaki, ki so meseca avgusta in septembra imeli veliko zalege, ker mlade čebelice niso mogle opešati radi dela. Da le dobijo zadostno zalogo medu na lepih zdravih satnikih in se prihodnji mesec, ali kadar prične zima pritiskati, panjovi dobro odenejo.

Kdor mora čebelam zalogo medu dopolniti s tekočim medom, naj s tem opravilom prične takoj, da ga bodo mogle zalepiti, sicer se jim skisa in čebele dobijo grižo. Najboljši je ajdovi ali cvetlični med, najslabši gozdni in resjevi. Kdor pa nima nobenega, naj pita z raztopljenim sladkorjem. Na tri litre vode naj dene štiri kilograme sladkorja, pusti tekočino počasi vreti, posnema plavkaste, umazane pene tako dolgo, dokler ne dobi popolnoma čiste tekočine. Zvečer ob mraku naj mlačno nalije v plitve, vsaj pol do en liter držeče

posodice, pokrije s treskami ali še bolje z luknjičasto deščico in potisne pod čebelno gnezdo ali k gnezdju. Zgodaj drugi dan naj odstrani posodice in jih dobro umije. To naj dela dan za dnevom, dokler nimajo čebele dovolj zaloge živeža za zimo — od 1. oktobra do 1. maja 8 do 10 kg. Šest kilogramov cukra izda toliko kot osem kilogramov medu. Prezimijo na sladkorju tudi prav dobro. Za spomladansko spekulativno pitanje si pa na vsak način preskrbi ajdovega medu!

Končno še pomni, da treba vse matice, stare, mlade pa slabe, nezdrave i. t. d. odstraniti. Med iztoči in v steklenicah shrani v suhem hramu!

Žrela panjev zoži tako, da bodo pri slabših plemenjakih mogle le po ena — pri močnih pa po dve ven prihajati. Brade pogostoma namaži s čebulo ali česnom, ali pa pred čebelnjakom postavi par lončkov, napolnjenih z vodo, namešano s karbolinejem.

Če se proti roparicam kak panj premalo bori, ujemi dve do tri roparske čebele, iztrgaj jim žela s strupenim mošnjičkom in stri na bradi s tresko. Ta duh razdraži domačinke, da se bodo z večjim pogumom upirale roparicam. Močnim plemenjakom roparice ne morejo škodovati, zato slabičev ne prezimljaj! Odevati panjev še ni treba!

Odmevi.

VI.

Ker letos ni bil noben odposlanec našega društva navzoč pri čebelarskem shodu v Strasburgu v Alzaciji, naj jaz nekoliko omenim, kaj se je vse vršilo konec julija ob Renu. Povečjem se držim jako dobrega poročila, katero je sestavil Fel. Bassler v nemškem-češkem „Čebelarju“. Ker smo že na našem prvem čebelarskem shodu mesca avgusta precej govorili o raznih sistemih, naj bodi povedano, da je bila velika večina panjev takih, ki se odpirajo od zgoraj, kakor nemški in francoski panj. Slednji (francoski) panj je bil tudi obilo zastopan, le mero so mu nekoliko preuredili. Drory, oziroma Jarrić, ima pri francoskih panjih mero $30 \times 30 \text{ cm} = 900 \text{ cm}^2$. Ko je Elsässer ta panj prvič videl, mu je jako ugajal, a nikdo mu ni vedel povedati, čegav panj je, prav kakor se je gospodu Rojini godilo v Cahah. Uzmalo je kratkomalo panj ter ga je spravil pod svojim imenom v svet. A bilo je le nekaj ljudi na svetu, ki so žalibože poznali ta panj in bore Elsässer je preslišal marsikako gorko. Da bi se ognil različnim opravičenim pritožbam, je premenil mero v $26 \times 35 \text{ cm} = 910 \text{ cm}^2$, kar je pa v bistvu vendarle satnik francoskega panja. Tako vidimo, kako se ljudje poganjajo tudi drugod za francoski panj. Tudi v „Čebelarskem mesečniku“ se priporoča ta panj. Gospod Zailer si je tudi konstruiral francoskemu podoben panj ter ga priporoča posebno čebelarjem, ki prevažajo panje v pašo. Nemški in francoski panj imata vsekako prihodnost, katere pa ne morem obetati avstrijskemu panju. Posebno naši čebelarji, ki imajo po 100 in več panjev, bodo kmalu prišli do spoznanja, da je vse kaj družega opravljati panj, ki se odpira zgoraj, kakor pa Dunajčana, ki ga lahko

pogledam samo od zadaj. Pri onih dveh vzamem sat, ki ga pregledujem, kar iz vrste družih satov, tu pa moram lepo počasi izložiti vse satnike, ki so često z zadelavino pritrjeni, da pridem do svojega namena. Jaz ne morem umeti, kako nekateri ljudje prisegajo na avstrijski panj, ki so ga drugi narodi, Amerikanci, Francozi in tudi Nemci (Gerstung) že odložili. Ali moramo res vedno starokopititi in za drugimi narodi zvesto pobirati stopinje najmanj za 40 let nazaj?

Nikari pa se naj ne misli, da jaz prisegam samo na jedino zveličavni francoski panj. Ne! izvrsten in vsega priporočila vreden je nemški panj; on je sestavljen na podlagi zahtev čebelnega življenja in srečna je bila misel gospoda Žnideršiča prirediti panj tudi v ležeči obliki. Sam mojster Gerstung poroča v zadnji številki, da se tudi on bavi s tem vprašanjem in kakor hitro bo kaj obširnejega o tem pisal, bom takoj v „Čebelarju“ poročal.

Da se vrnem zopet k strasburškemu čebelarstvenemu shodu, naj omenim, da se je veliko govorilo o meri, ravno tako kakor pri nas. Naglašala se je posebno potreba velike mere; to imamo hvala Bogu pri nas (tudi v avstrijskem panju). Da se pa ne smemo za vsak centimeter puliti, naj nam pa pove Schachinger, ki vedno in vedno pridiga, da naj ne cepimo dlake, kjer je treba ni. Centimetri nas ne bodo rešili in ne bodo napolnili naših loncev s strdjo, ampak jedino pravilno čebelarjenje. Čebelarstvo se ne bode dalo nikdar po jednotnem kopitu urezati, za vsak kraj se način nekoliko menja. Vse je odvisno le od čebelarja, kako ta čebele opravlja. Da pa moramo res začeti umno čebelariti, da se nam bo naša čebela vedno boljšala, to nam pravijo Nemci sami. Švicarski župnik Sträuli je goreče zagovarjal na shodu veliko mero, a priznati je moral, da se v take panje ne sme vsajati nemška čebela, ampak le kranjska ali laška, oziroma mešanci.

Kako si pa vzgojimo izvrstne čebele? O tem se je že dosti pisalo v našem „Čebelarju“. V Strassburgu je o tem govoril Lehzen, ki čebelari z résarico, čebelo, ki živi na luneburški poljani, in ki je zelo podobna naši kranjski čebeli. Glavne misli njegovega predavanja so: 1. Imej panje, ki imajo mlade, oplojene matice. Večletne matice ne stavijo toliko zalege kot mlade. 2. Imej samo močne panje; le ti donašajo obilo koristi, slabiči so le za pokoro. Ne vsajaj zato vsakega rojišča posebej, ampak združuj slabotne panje. 3. Glej, da ti čebele dobro rojijo, a jemlji le prvca in družca. Če nočeš, da bi ti čebele rojile, odvzemi (kranjskemu) panju dno, odtresi zvečer iz njega čebele v drug prazen panj ter jih pusti tako čez noč. Iz satja izreži matičine lončke in trotovje. Če je bilo več mladih matic v panju, si čebele same čez noč odberejo najboljšo. Drugi dan zopet spustimo čebele v stari panj. 4. Imej pripraven panj, ki naj ne bode premajhen; poprimimo se zopet Janševe mere. Janša je bil jeden največjih čebelarstvenih mojstrov; on je poznal čebelo kakor malo kdo. 5. Ne imej preveč trotovja v panju, ampak glej, da je večina čebelnega satja. 6. Glej tudi, da ne bo panj usmraten. Če bi Lehzen imel tedaj, ko je o smradu govoril, par naših medarjev poleg sebe, gotovo bi jih bil pri teh besedah parkrat dobro potegnil za „sladke“, da bi vedeli drugič škodovati našemu čebelarstvu s slabim pitancem, kakor

na primer gosp. Oroslav Doleneč; kajti na čebelarskem shodu v Strassburgu se je trdilo, da se naša čebela rada usmradi. Jaz sem sicer več let čebelaril s kranjsko čebelo v hribih 640 m nad morjem, kjer je bila včasih zima, da nam kožuhi niso nič pomagali, pomlad pa, da nisi vedel, ali se je zima končala ali se bo šele začela, pa usmradila se mi ni nikdar, laška čebela pa se je prehladila takoj prvo pomlad. Naša čebela je izborna in če jo bomo še umneje vzgajali, bomo imeli živalico, ki nam bo res čast delala.

Toliko naj zadostuje o shodu v Strassburgu, s katerem je bila objednem združena tudi lepa razstava. Kdaj priredimo mi shod z rastavo?*)

Rad bi še to in ono povedal in še bom kakšno znil, toda nobene ne o zdravilni moči medu, vsaj danes ne. Drugače se zopet razgnevijo moji srditi sovražniki, katere sem o počitnicah komaj nekoliko potolažil. Prijel se me je že itak priimek „strdenega padarja“ in prijazni birič nekega še bolj prijaznega mesta je že zadnjič, ko sva se srečala, pomembno pomežiknil, poškilil name z levim očesom ter porožljaj s ključi, češ: „Ne uideš nam ne!“ Srce mi je strepetalo, ker moj najhujši nasprotnik je županov sin, in kakšno moč ima župan samostojnega mesta, to je morebiti že marsikdo britko sam okušal. Torej rajši danes žabico na usta, kakor pa da bi se za menoj zaklenila!

Če še „storijo“ o čebelah povem, tega mi pa gotovo živa duša ne more zameriti! Ob neki veliki vodi — kje in kako, to nas ne zanima — so čebele zapazile, da je onostran reke obilo paše. Hitro so zletele, a nazaj grede je marsikatera našla grob v mrzlih valovih. Kaj si zmislijo premetene živalice? Ker ni bilo mostu, je prevažal brodnik ljudi sem in tje, in vsakrat, ko je zopet odrinil od brega, se je vsedlo vse črno čebel na rob brodu ter so se prepeljale na drug breg; plačale seveda niso nič! Ni čuda, da se ne bi tudi mi čebelarji navzeli kaj brihtnosti od naše ljube živinice, posebno če jo pasemo v božjem strahu že daljšo vrsto let! **) Pater.

Poročilo

o II. slovenskem čebelarskem tečaju dne 28. in 29. junija t. l. na spodnjem Štajerskem.

(Po »Slov. Gospodarju« in »Domovini«.)

Kakor nam zgodovina pripoveduje, so čislali naši pradedi že nekdam, v sivi preteklosti méd in se vsled tega brezdvomno tudi pečali več ali manj z rejo čebel. Ta panoga kmetijstva tedaj ni nova, pač pa se je način čebelarstva v novejšem času znatno izpremenil, popolnil. In to dejstvo nalaga vsakemu čebelarju nalogo, širiti v tej stroki svoje vednosti in znanosti, če hoče tekrovati z drugimi naprednimi čebelarji, če hoče čim največ koristi dobivati od čebelarstva.

*) Ob desetletnici našega društva! (Op. uredništva.)

**) Še marsikaj mi je bilo na jeziku. A zdi se mi, da sem že zadosti povedal, zato rajši pero obrišem ob kuto in prihranim ostalo za prihodnjič. — (Op. patra.)

Lepo in hvalevredno je tedaj od našega dičnega, daleč na okrog slovečega čebelarkega mojstra pri Sv. Andražu v Slov. goricah, g. Janeza Jurančiča, da se je odločil 28. in 29. junija t. l. pokazati ukaželjnim čebelarjem na podlagi blizo 20 letne prakse pridobljene spretnosti in jim sporočiti pred letom pri čebelarskem tečaju na Dunaji popolnjeno znanje o umni čebeloreji.

Kako je s prireditvijo omenjenega tečaja ustregel slovenskim čebelarjem, kaže najjasneje mnogobrojna, rekel bi, za ta čas sijajna udeležba tega tečaja. Zbralo se je gotovo okoli dvesto udeležencev na prijaznem griču pri sv. Andražu. Ogromno večino so tvorili vrli slovenski kmetje in posestniki. Prvotno smo mislili, da je večina slušateljev iz domače župnije, a kmalu smo se prepričali, da je razen teh bilo veliko več udeležencev iz bolj oddaljenih krajev; najobilneje je bil zastopan ormoški okraj, za tem ljutomerski, ptujski in sv. lenartski, več jih je bilo tudi iz mariborskega okraja. Iz ptujskega okraja bili so razen domačinov udeleženci zlasti s ptujskega polja in Haloz. Pojedini zastopniki pa so bili tudi iz celjskega, brežiškega in slovenjegraškega političnega okraja, tako da je na tem čebelarskem shodu bil zastopan res ves del slovenske Štajerske. Razen v ogromni večini zbranih posestnikov in kmetov je bilo po kakih 15 udeležencih častno zastopano tudi spodnještajersko slovensko učiteljstvo, ki je s tem zopet pokazalo, da se zanima za vsak pojav na narodnogospodarskem polju in da je drage volje vedno med onimi, ki bi radi dvignili blagostanje ubožnega slovenskega naroda.

Tečaj je otvoril gosp. sklicatelj s srčnim pozdravom do vseh navzočih. Izrazil je svoje posebno veselje nad mnogobrojno udeležbo in izrekel željo, da bi ta prvi tečaj v tem kraju obrodil obilno dobrega sadu. Od 8. do 10. ure so trajala teoretična predavanja o čebeloreji. Ob 10. uri dopoldne smo se vsi slušatelji podali na čebelno stališče g. Matjašiča, ki je od šole pri Sv. Andražu oddaljeno le par minut. Tukaj je gosp. sklicatelj Jurančič skozi 2 uri praktično razkazoval različna čebelarska opravila in je drage volje odgovarjal na mnoga vprašanja in interpelacije, ki so se stavile do njega od vseh strani. Razlagal je o naravnem rojenju in jako poučljivo je bilo, kako je g. Jurančič sam napravil roj. Ker se je v zato določenem panju matica znala jako spretno skrivati, trajala je naprava umetnega roja precej dolgo. A mi slušatelji smo radi vstrajali kljub grozni vročini, ki je bila isti dan, in kljub temu, da so čebele obkroževale mnogoštevilno zbrane čebelarje v prav gostih rojih. Nikdo se ni bal čebel in tudi čebele niso nikomur nič žalega storile, čuteč menda, da so to sami dobri njih zaščitniki in prijatelji. Ko smo si ogledali še okusno in praktično urejeni čebelnjak in različna čebelarska orodja gosp. Matjašiča, odzvonilo je že poldne, in šli smo se telesno krepčat.

Popoldne od 2. do 4. ure je bilo zopet predavanje v šoli, ob 4. uri smo pa vsi slušatelji izleteli na dom g. sklicatelja, kamor je od Sv. Andraža kakih 20 minut. Tukaj smo si ogledali vzorno urejeni čebelnjak in paviljončke različne velikosti, a g. Jurančič nam je razkazoval različna čebelarska orodja, ki so se vsa odlikovala po svoji prosti, a vendar praktični sestavi. G. sklicatelj je opetovano povdarjal, da on s prostimi orodji, ki si jih do malega sam naredi, ravno tako dobro ali še boljše izhaja, kakor bi izhajal z raz-

ličnimi dragimi, a večkrat slabo rabljivimi fabriškimi izdelki. To je dal v uvaževanje posebno čebelarjem-začetnikom. Na novoizdelanem panju-dvojčku pokazal nam je, kako je panj znotraj urejen in izdelan, oz. razdeljen, kakšni so satniki in njih stik, kakšen in kje je prehod iz vališča v medišče, kakšne prednosti ima panj-dvojček napram enojnemu panju i. t. d. Opetovano je tudi g. sklicatelj povdarjal, da je za naše kraje in za naše razmere najprimernejši panj z dunajsko mero in je obžaloval, da se on sam in tudi g. Matjašič pred leti, ko sta začela čebelariti, nista poprijela avstrijske, oz. dunajske mere, ki ima za naše kraje najboljšo prihodnost.*)

Ob 6. uri zvečer smo odšli iz prijaznega gozdnega zakotja, kjer domuje in čebelari g. Jurančič. A naše dnevno delo še ni bilo končano, kajti šli smo potem še na dom čebelarja g. Čučka, ki je imel ravno takrat točenje domačega pridelka ter je zopet le kakih 15 minut oddaljen od Sv. Andraža. Tukaj smo si ogledali tudi še čebelne paviljone in njih stanovavke, a potem smo sedli okoli miz in se pokrepčali z vinsko kapljico, koju nam je g. Čuček točil za tako nizko ceno, da smo se tujci kar čudili. Našli smo tukaj odlične goste iz Ptuja, ki so s svojo navzočnostjo naš čebelarški tečaj posebno počastili. Posebno je g. dr. Brumen napil vsem navzočim čebelarjem in izražal željo, da bi se čebeloreja v naših krajih vedno bolj širila in razvijala. Tudi g. sklicatelj se je večkrat oglasil in s tem dokazal, da ni samo dober čebelar, ampak da ima tudi „dober jezik“, kakor se je povsem dobro izrazil nek slušatelj. V mraku smo zopet potem dospeli k Sv. Andražu ter se kmalu odpravili počivat. Prej sem že omenil, da je pijača pri Sv. Andražu jako po ceni; isto velja o jedi in prenočevanju, kajti za 20 vin. si dobil v gostilni prav fino posteljo; večinoma so pa slušatelji itak brezplačno prenočili v privatnih hišah.

Drugi dan, t. j. 29. junija, bilo je od 8. do 10. ure zopet nadaljevanje predavanja v šoli, od 10. do 12. ure pa praktično razkazovanje na čebelnem stališču sklicateljevega brata, g. Jožefa Jurančiča, koje stališče pa takrat še ni bilo popolno dovršeno; zdaj je tam dodelan krasen paviljon. Tukaj se je razkazovalo zopet praktično, govorilo se je o lastnostih in notranji sestavi dobrega panja, pokazalo na prosti način krmljenje in napajanje čebel ter še na občno željo zlasti ta dan na novo došlih udeležencev pokazalo narejanje rojev na drug način, kakor prejšnji dan.

Popoldne je bila znanstvena razprava zopet v šoli od 2. do 3. ure. Ob 3. uri je g. sklicatelj sklenil tečaj ter se vidno ginjen zahvalil vsem navzočim, da so se tako radi in v tolikem številu odzvali njegovemu klicu, ne da bi se zbalii truda in stroškov, ki so jih imeli povodom daljnega pota k Sv. Andražu. Pri tem je še neki gosp. nadučitelj sklicatelju zahvalil v imenu vseh navzočih za njegovo požrtvovalnost in ves trud ter mu je zaklical trikratni „živio“, čemur so se navzoči navdušeno odzvali.

Po sklepu tečaja se je vršilo takoj na istem prostoru v šoli zborovanje glede čebelarske organizacije na Spod. Štajerskem. Na predlog g. Jurančiča

*) Primerjajte misli g. patra v »Odmevih« v današnji številki stran 140! — Op. ured.

je bil predsednikom zborovanja izvoljen g. Zelenik, načelnik ptujskega okrajnega zastopa, a zapisnikarjem g. Kurbus, nadučitelj in učitelj čebeloreje od Slivnice pri Celju. Ko sta gg. Kurbus in Jurančič svoje mnenje radi spodnještajerske organizacije čebelarske temeljito pojasnila in ustanovitev posebnega spodnještajerskega slovenskega čebelarskega društva kar najtopleje priporočala, izrekli so se vsi navzoči jednoglasno za ustanovitev nasvetovanega društva. Sklenilo se je, izvoliti osnovalni odbor, ki naj sestavi pravila za novo društvo in vse potrebno ukrene, da se društvo prej ko mogoče ustanovi. V osnovalni odbor so bili voljeni: Gosp. Jož. Zelenik, profesor, prakt. čebelar in načelnik ptujskega okrajnega odbora, g. Tom. Kurbus, nadučitelj in učitelj čebeloreje v Slivnici pri Celju, g. J. Strelec, nadučitelj in čebelar pri Sv. Andražu v Sl. gor., g. F. Kranjc, nadučitelj in čebelar pri Sv. Barbari pod Mariborom, g. Jan. Jurančič, učitelj čebeloreje pri Sv. Andražu v Sl. goricah. Za tem je gosp. predsednik zborovanje zaključil s srčno željo, da bi novo društvo, čegar temelj smo danes položili, dobro uspevalo in štajerskim Slovincem donášalo obilo koristi.

Po zborovanju smo se zbrali še v gostilni g. Toša. Tukaj nam je zadnje urice skupnega bivanja osladil vrli andraževski pevski zbor, ki je s čebelno pesmijo počenši, neutrudno pel in nam delal kratek čas. Vmes so se pa slišali navdušeni govori čebelarjev in nečebelarjev tako, da nam je čas le prehitro potekel. V mraku smo se oddaljeni čebelarji poslovili od prijaznega griča pri sv. Andražu s trdnim sklepom, da bo vsak na svojem domu skušal po svojih razmerah in močeh praktično izpeljati, kar se je o umni čebeloreji naučil pri Sv. Andražu!

Tako se je tedaj vršil in končal drugi slovenski čebelarski tečaj na južnem Štajerskem. Z ozirom na dnevni red se lahko opozori, posebno navzoči čebelarji so se lahko prepričali, da prireditelju tega tečaja ni bilo na tem ležeče, da bi sebe slavil, marveč da bi stvari po mogočnosti koristil, da bi podal namreč došlim čebelarjem najpotrebnejši pouk o uspešni umni čebeloreji. In to je tudi dosegel. V dokaz temu je samo treba omeniti, da so se slišali od vseh, osobito od čebelarjev novincev glasovi neprisiljene hvale in zadovoljstva. Ne bom menda pretiral, ako trdim, da bi ta tečaj vkljub temeljitim znanostim in spretnosti g. Jurančiča v tej stroki ne imel drugod kje takega uspeha, kakor baš pri Sv. Andražu v tesnem okrožju kakih 25 minut hoda. In vse to je sad prirediteljevega truda.

Ako tedaj želi kateri čebelar, osobito novinec, potrebnega pouka in novih panjev, naj se obrne brez pomisleka na g. J. Jurančiča. On zamore in mu bo sigurno rad in točno postregel. Ravnajmo se tudi na tem polju po geslu: „Svoji k svojim!“ Zbirajmo se, kakor čebelice delavke okolu svoje matice, tudi mi okolu g. Jurančiča, delajmo po njegovih nasvetih, potem se bo umna čebeloreja uspešno širila v korist in veselje posameznikov, v korist in čast naše domovine.

Dostavek prireditelja: Ker sem mislil, da bo tudi v „Čebelarju“ poročal o izidu tečaja kdo izmed udeležencev, se dalje za to nisem zmenil. Ko pa vendar ni prišlo nič in je uredništvo želelo poročila, storim to, pa ne

po svojem mnenju, temveč pišem tukaj besede slušateljev; ne moja sodba o uspehu, ampak sodba slušateljev bodi merodajna. Vse torej, kar sem do zdaj navedel, pisala sta dva gg. poročevalca izmed udeležencev tečaja v „Slov. gospodarju“ in v „Domovini“. Pripomniti hočem še le nekoliko: Vsi oni udeleženci, ki so prišli iz daljave ter so bili še prvič v tem kraju, so bili res iznenadeni, ko so videli tukajšnji razvitek čebeloreje; občudovali so, da se s tako prostimi sredstvi dá priti do tega stališča na čebelarskem polju; občudovali so pa tudi tukajšnje čebelarje, čebelnjake in krasne paviljone, kakoršnih noben kraj na spodnjem Štajerskem nima toliko kakor Slovenske gorice. Zato sem se pa ob tečaju res lahko gibal, kakor povdarja g. poročevalec; učne tvarine mi ni manjkalo, vsak dan se je lahko uporabljal drug čebelnjak, ki je bil eden boljši kot drugi, pa vsi v bližini, in tako bi še lahko šlo več dni naprej, ko bi slušatelji zamogli prebiti tako dolgo odsotnost od doma. Imel sem pri tem podjetju v vseh boljših domačih krogih vrle somišljenike, ki so mi bili voljni v vsaki zadregi iti na roko. Tako tudi slavni okrajni odbor ptujski me ni v tem podjetju preziral ter mi poslal podpore, da so se mi stroški vrnili in da sem laglje žrtvoval zamude in trud. To bilo bi prav toplo priporočati tudi drugim slavnim okrajnim zastopom v posnemo, da bi se vsako leto vsaj en tak tečaj omogočil tukaj na spod. Štajerskem in sicer vsako leto v drugem kraju. Vsem podpirateljem tečaja bodi izrečena na tem mestu najiskrenejša zahvala!

Zraven vrlih somišljenikov mojega podjetja pa mi ni zmanjkalo tudi tu in tam kakega nasprotnika, ki je že naprej kaj pridno zabavljaj in sméšil moje naklepe. Jaz se pa nisem dal motiti, mirno in odločno sem zasledoval svoj namen in — nisem se varal. Zadovoljnim sreem sem po končanem tečaju rekel vsem onim, ki so se iz tako nedolžne in dobre reči norčevali: „Kdor se poslednji smeji, smeji se najboljše!“

Na svidenje tedaj zopet prihodnje leto! Dal Bog! Jan. Jurančič.

Iz popotne torbe.

(Fr. Rojina.)

Zadnjič — bilo je še v 2. letošnji številki „Čebelarja“ — sem omenil, kako sem z raznimi, več ali manj tehtnimi vzroki vspaval svojo vest, ko se je šlo za vožnjo v III. ali II. razredu. Pol leta torej že nisem več črhnil o svojem potovanju na Ogrsko in še zdaj sem moral odložiti važnejše poročilo o čebelarskem shodu v Šmartnem pri Kranju, če hočem priti do cilja in nazaj, da ne bom ostal večni popotnik Ahasver.

„Sisek!“ zakliče železniški sprevodnik, jaz pa nehote sam pri sebi pri-
stavim — „turški blisek!“ Tako se namreč dvakrat rima v narodni pesmi o Ravbarju, kjer se opeva slavna bitka pri Sisku na dan sv. Ahacija 1593. leta, ko je bil bosanski paša Hasan poražen s skoraj celo svojo turško vojsko. To originalno narodno pesem sem znal namreč nekoč docela na pamet, zato

mi je „blisek“ po nekih gotovih psihičnih pravilih tako hitro v glavo šinil. Povem pa to zato, da bi kdo ne mislil, da imam poseben talent za pesničenje. Oh ne, še malo ne! Kar živim, sem napravil z velikim trudom samo dve kitici in pol neke pesmice, v kateri sem hotel opevati krasoto kolovraške dolinice, onega hribovskega koticčka, kjer sem preživel prva leta kot učitelj in čebelar. Pozimi zvečer je bilo, ko sem se izpodtaknil nad Pegazovo govnico. Okoli bajte je zavijala burja, in sodra je tolkla ob okna, jaz pa sem sedel pri gorki peči, pušič cigaretko. Zelo sem moral biti takrat srečen, da mi je prišlo na misel, ustvariti kako pesem. Da bo lepša — sem dejal — moram povedati kaj o spomladanskem solnčku, prijetni dolinici, žuborečem potočku in pisanih cvetičicah, prav kakor je bilo spomladi v Kolovratu. Pa spomlad in zima se ne rima, kakor se sneg in roža ne, zato ni čuda, če sem le s težavo skoval deset stihkov, mislil sem jih pa napraviti vsaj dvajset. Ni in ni šlo, dasiravno sem si po pesniško glavo podpiral, zato sklenem iti k sosedu na pol litra tolkovca, kakršnega smo pridelovali v taistem kraju, da mi vžge pesniško domišljijo. Pa glej čudo, naš hribovski tepkovec je učinkoval ravno nasprotno od drugih močnih pijač: zbrihal in ozdravil me je popolnoma, kajti domov prišedši sem prebral svoj nestvor, ki sem se mu pa moral na glas smejati. Takoj takrat sem sklenil, da moram doseči prej ono pametno tirolsko starost, predno bom skončal slavospev kolovraškim gričem ali se lotil kakekoli druge pesmi. Tega sklepa sem se držal do današnjega dne, čeravno visoko cenim vsako lepo pesem, ker vem, da je dar nebes.

Trdnjava v Sisku je še dobro ohranjena in črne line na sivem zidu, iz katerih so streljali v časih turških napadov tolikrat na sovražnika, so se mi zdele nekako tako grozne, kot brezoke jame v mrtvaški glavi. In ta Kolpa, ki je požrla več tisoč Turkov s Hasan-pašem vred, kako je bila čudno rumena, ko sem se peljal čez njo! Kar nisem se mogel iznebiti nekako mrzličnega utisa, ki sta ga napravili na me siška trdnjava in kalna Kolpa; vedno in vedno se mi je utapljal duh v one davne čase, ko so Turki prelivali potoke krvi naših pradedov.

Hrvaška in Slavonija, tam koder sem se jaz vozil, nista tako lepi kot naše Gorenjsko, vse je enolično; sama ravnina, kjer se vrsti šuma za šumo, turšica za turšico. Pašniki so zelo revni, menda radi pomanjkanja vlage; živine do zdaj nisem videl še nikjer tako suhe kot od Siska pa doli do Broda, zlasti konji so usmiljenja vredni. Pa ne samo živina, tudi ljudje morajo biti ondukaj pravi trpini: zagoreli moški, usehle ženske in napolnagi otroci dovelj ja-no pričajo, da žive v največjem siromaštvu. Od Broda naprej proti Belgradu se mi je zdelo polje rodovitnejše, daljni grički so bili sami vinogradi in ljudstvo se ni tako klaverno in tožno držalo. Sopotnik, domačin iz Zemuna, mi je pravil, da se dá tam doli v onem kotu med Savo in Donavo še najbolje živeti.

Popolnoma je bilo že tema, ko smo se peljali mimo Belgrada v Zemun, ki je utrjeno mesto, skoraj ravno nasproti starodavni belgrajski trdnjavi. Pogled na Belgrad je bil čaroben! Kakor božične jaslice je bilo mesto razsvetljeno. Visoko gori nad Donavo se je svetila velikanska kupola kraljevega

konaka, in vsepovsodi so svetile električne luči, prav doli do vode, da so se zrcalile v tihi Donavi. Mislil sem, da imajo kako svečanost, a prej omenjeni Zemunčan mi je povedal, da je tako vsako noč.

Nestrpno sem čakal, videti Belgrad od blizu, a skoraj bi mi ta želja splavala po Donavi. Mejna srbska straža pregleda namreč vsem popotnikom, ki hočejo iti v Belgrad, popotne liste. Meni se je tudi nekaj sanjalo o takem listu, predno sem odšel na pot, zato sem šel k našemu gospodu komisarju, naj mi da izpričevanje, da sem res Martinčkovega Toneta sin. Prijazni gospod pa mi odsvetuje, češ, naj pokažem orožni list in lovsko karto, kjer je udarjen pečat našega okrajnega glavarstva, in če še potem ne verjamejo, naj brzojavim po izpričevanje. Na srbski straži je bil takrat strašno trebušat velikan, pravi Goljat, kakor da bi imel stražiti celo Srbijo. Ni si dal ničesa dopovedati, ampak kar svojo je gnal: „Odlazi!“ Gledal je pa tako kot „h . . . iz krugle“.

Prenočiti sem moral torej v Zemunu, drugi dan pa je šel z mano na omenjeno stražo gospodar hotela, ki mi je vendar izposloval pravico, se prepeljati v Belgrad. Zakasnil pa sem vendar toliko, da sem samo površno ogledal to zgodovinsko mesto, kjer so si spleтали v bojih s Turki vence večne slave Lavdon, Evgen, naš rojak Vega in drugi junaki.

S parnikom sem se odpeljal po Donavi, ki je po združitvi s Savo pri Belgradu, mogočen in veličasten veletok. Začetkom vožnje je bilo videti na srbski strani vinograd pri vinogradu, prav kakor ob Renu, od mesta Bazias pa se pričenjajo svetovnoznane tesni, kjer je držala v rimskih časih tik vode v živo skalo vsekana Trajanova cesta. Še zdaj se poznajo sledovi tega velikanskega dela, kar jih ni izprala Donava v teku stoletij; v skalo vsekana spominska plošča na Trajana pa je še posebno dobro ohranjena. Navpične stene, da se vidi v nekaterih krajih le ozek pas neba, penasti vrtinci in brezdne krnice napravijo na vsakega tujca mogočen vtis.

Od Oršove peljal sem se v družbi nekega profesorja in njegove soproge do Železnih vrat, kjer je izstreljena med skalami umetna pot za največje donavske parnike. Vsakemu parniku ali ladiji, ki hoče tod skozi, pride naproti poseben parnik, ki teče na močnih verigah, da ne more kreniti na nobeno stran. Na tak parnik priklepajo potem prav na tesno druge, da se varno prepeljejo skozi opasni kraj, kjer se je moglo prej le pri največji vodi mimo, pa še tedaj le z največjo nevarnostjo.

Med Oršovo in Železnimi vrati leži sredi Donave otok Ada Kaleh, na kojem je turška naselbina, ki ima svojo upravo, a je pod avstrijskim nadzorstvom. Razven avstrijske vojaške posadke je blizo polpetsto Turkov, ki žive popolnoma po svojih turških šegah. Po umazanih ulicah vodil nas je — profesorja, gospo in mene — mlad Turek. Pokazal nam je tudi njih mošejo znotraj, ki je še zadosti čedna in so ji ravno zidali nov minaret. Kot posebnost nam je šel pokazat tudi svoj dom. Govoril je neko čudno mešanico srbščine, madjarščine in rumunščine, da ga je celo profesor, rojen Srb, komaj razumel. Vendar nam je dopovedal, da mu je oče umrl, da živi mati z drugima dvema ženskama, ki jih je imel oče poleg njegove matere tudi za ženi, ob tem, kar on zasluži s prevažanjem tujcev čez Donavo, da prislužijo nekaj tudi s

tkanjem, da se bo takoj oženil, ko mu prava mati umrje, in še več takih skrivnosti, o katerih je menil, da nas še bolj zanimajo, kot so nas v resnici.

Dospeli smo do njegovega doma, uborne bajte, kakršne so bile vse, obite okoli in okoli z lesenimi, visokimi plankami. Gospa je smela iti noter ž njim, midva s profesorjem pa sva stala za nekim podrtim zidom ter čakala gospe. Med tem pa pride okoli zida ena izmed žensk iz žlahte našega vodnika in ker se ni nadejala, da je kdo tam, se je bila nekoliko obraz odgrnila, kajti bilo je zelo vroče. Turkinje ne smejo, kakor znano, hoditi po ulicah z odkritim obrazom, zato se je — navidezno ali v resnici — zelo ustrašila in hitro zakrila s tisto umazano haljo. Prav pa je imela, da se je takoj zagnila, kajti trdim na vero, da svoj živ dan nisem videl tako grde babe.

(Dalje prihodnjič.)

Dopisi.

Iz Zg. Kašlja, dne 11. septembra 1903. — Ajda je obrana in čebelarji tehtamo panje, toda kislih obrazov, kajti suša zadnje dni avgusta do 10. septembra uničila nam je sladko letino. Začetek ajdove paše (okrog 17. avgusta) bil je dober, dasiravno smo imeli vsled slabe kostonjeve paše prazne panje, vendar je kmalu zadišalo okrog čebeljakov. Dne 28. avgusta tehtal sem prvič štiri boljše panje in sicer: Gerstunga, Dzierzona, Pavlina in enega kranjca. Ko sem drugi dan zopet tehtal, našel sem naslednji rezultat:

Gerstung	je	donesel	dne	29. avgusta	1:20	kg
Dzierzon	"	"	"	"	0:80	"
Pavlin	"	"	"	"	0:90	"
Kranjec	"	"	"	"	0:50	"
Gerstung	"	"	"	30. avgusta	1:80	"
Dzierzon	"	"	"	"	0:70	"
Pavlin	"	"	"	"	0:80	"
Kranjec	"	"	"	"	0:70	"
Gerstung	"	"	"	31. avgusta	0:50	"
Dzierzon	"	"	"	"	0:00	"
Pavlin	"	"	"	"	0:50	"
Kranjec	"	"	"	"	0:30	"
Gerstung	"	"	"	1. septembra	0:60	"
Dzierzon	"	"	"	"	0:30	"
Pavlin	"	"	"	"	0:40	"
Kranjec	"	"	"	"	0:20	"
Gerstung	"	"	"	2. septembra	0:90	"
Dzierzon	"	"	"	"	0:80	"
Pavlin	"	"	"	"	1:00	"
Kranjec	"	"	"	"	0:40	"

To je podoba, ki kaže jasno dovolj, da je velika mera edino prava, ki naj se jo oprimejo vsi čebelarji.

Od dne 1. septembra je pa suša vedno trje pritiskala, in paša se je vedno slabšala. Tehtal sem s težkim srcem danes dne 11. septembra in sem našel: Gerstung je prinesel v 10 dneh $\frac{1}{2}$ kg in Pavlin tudi $\frac{1}{2}$ kg, kranjec pa je bil lažji $\frac{1}{2}$ kg, Dzierzon je ostal pri svoji teži. Tu imaš, sem si mislil, sedaj pa naj „baham“, če morem. Šel sem nejevoljen iz čebelnjaka, da napišem te vrstice. Tako je pri nas, kako pa drugje, pričakujem, da bodo prijatelji čebelarji kaj poročali. Mercina.

Raznoterosti.

„R ô p o v o č a“

(Anton Berčič)

čebelar in ud našega društva iz Stražišča pri Kranju (Šmartno), je umrl dne 4. septembra t. l. po daljši, mučni bolezni, star 67 let.

Ležal je prav taisti dan na mrtvaškem odru, ko se je vršil v šoli čebelarski shod. Malokdaj je kropilo kakega čebelarja toliko čebelarjev, kot njega, kajti vsi udeleženci shoda so se šli poslovit od moža, ki jim je bil dober znanec, bodisi iz prejšnjih letnikov „Čebelarja“, ali iz občnih zborov čeb. društva v Ljubljani, ali pa so ga že pri njegovem čebelnjaku obiskali. „Če že moram umreti, naj mi dá ljubi Bog vsaj še shoda čebelarjev dočakati, da bi še enkrat videl gospode Črnagoja, Žnideršiča, Bukoviča in Babnika in pa tistega gospoda, ki ima tako lepo, dolgo brado (g. Zajca), in morebiti me bo takrat še kak drug čebelar obiskal, potem pa naj umrjem v imenu božjem!“ — tako je večkrat pred smrtjo zdihoval. Toda ni mu bilo dano še jedenkrat seči prijateljem v roke, prej je odšel v nebesa, čeprav jo rekel nekoč, ko je bil prav dobre volje pred čebelnjakom, da bi ne šel gori, ko bi vedel, da bi ne bil v rajnu poleti za „hauptčebearja“, pozimi pa za „oberjagra“. Da bo na unem svetu vse to dosegel, je bil naposled popolno prepričan, kajti malo ur pred smrtjo je dejal uredniku „Čebelarja“: „Na tem svet sem dačbevaru, ne gunem bom pa spet začev — — —“ Strahu pred smrtjo torej ni poznal, umrl je smrti pravičnega.

V slovo naj mu bodo besede, ki jih je na shodu zaklical v njegov spomin gospod Ivan Lampè: „Naj mirno počiva vrli mož! Iz spoštovanja do takih starih čebelarjev, kot je bil on, naj izklijе prava ljubezen do naše plemenite čebelarije, katero skušajmo potomci povzdigniti do najvišje stopnje popolnosti!“

Čebelarški shod se je vršil v Šmartnem pri Kranju dne 5. septembra. Udeležilo se ga je 59 čebelarjev in prijateljev čebelarstva. Natančneje poročilo prihodnjic.

Še en način, kako iztrebiti staro obnožino iz satovja. Večkrat imamo lep sat, v katerem se nahaja spridena obnožina; če ga damo v panj, se čebele brez potrebe mučijo z odstranjenjem obnožine. Doolittle priporoča tako satovje za nekaj dni položiti v mlačno vodo; ko postane obnožina mehka, pa hajdi s satovjem v točilo. Z nekaterimi obrati izprazniš satovje vsake nesnage. Nikar pa ne topi tacega satovja na solncu, ker obnožina vsrka ves vosek vase.

P.

Vprašanja in odgovori.

Vprašanje 5.: Spominjam se, da mi je pred več leti pravil neki čebelar, da ob slabi čebelarški letini pita svoje čebele s hruševno vodo. Verjel sem mu sicer, da je res tako ravnal, toda da je bilo to tudi dobro, mi ni šlo v glavo. Kaj pa pravi „Čebelar“ na to? (J. D. na J.)

Odgovor: V Borjah, mali vasici kolovraške župnije, je bil star možič, ki je čebelaril svojih 60 let — če še, mora biti že Dzierzonove starosti. Sedajni urednik „Čebelarja“ je zahajal često k njemu, ker našel je v njem pravega čebelarskega vedeža. In kako prijetno in zanimivo je razkrival čude, ki jih skriva panj v svoji notranjosti! Po cele nedeljske popoldneve mi je pravil, kaj prija čebelam, kaj jim je v zlo, kaj se mora in kaj ne sme opustiti, da se čebele dobro razvijajo in množe. Ta mož, ki je v resnici umel čebelam pravi, glas, je tudi pital hruševno vodo, pa ne samo najpotrebnejšim panjem, temveč kar vsem od kraja. Imel je tik čebelnjaka staro hruško „strdenko“, ki je imela rujave, podolgaste, srednje debele hruške, ki so bile zares sladke kot strd ter so popolnoma zaslužile ime strdenke. Skoraj vsako leto je bila polna, včasih tako, da se je sad kar v krozuljah držal. Teh hrušek ni pustil nikoli porabiti za tolkovec, ampak sleherno leto jih je posušil. Pri vporabi za pitanje jih je nasul v prav velik lonec za dve tretjini in potem zalil prav do vrha. Kuhale so se potem celo dopoldne, da jih je morala Marjanica parkrat zaliti, in še popoldne jih je pustila v gorki peči, da je bila hruševka tem močnejša. Zvečer je bila še toliko mlačna, da je bila ravno prava za pitanje.

To je več kot gotovo, da hruševa voda nima toliko sladkorja v sebi, kot ga ima medena voda, vendar nekaj ga pa le ima, vsaj je tako pripravljena hruševka, kot jo je pripravljajl zgoraj omenjeni očanec in njegova Marjanica res tako sladka, da se kar usta sprijemajo, če se pokusi. Da bi našim čebelam letošnjo zimo le take hruševke ne manjkalo, kajti čebelarji splošno tako jadicujejo radi slabe letine, kot že dolgo niso. Morebiti utegne kak čebelar, ki ima doma kako vrsto posebno sladkih hrušek, le poskusiti s pitanjem s tem cenenim nadomestilom medu. Lahko stori to brez skrbi, ker skušnja je pokazala, da se čebele prav dobro počutijo pri tej hrani.

Treba je še pomisliti, da čebele hruševko še same po svoje pripravijo, da ji primešajo pri prenašanju še nekoliko mravljinčne kisline, ki zabranjuje kipenje in kisanje, pa tudi zgoste jo primerno in to deloma s prenašanjem, deloma pa izpuhti preobilna voda iz celic, kar dosežejo čebele s tem, da močnejše s perutnicami krepelijo in na ta način povzročijo hitro menjavanje zraka, ki jemlje sabo in hitro odvajajo vodene pare. Pitanje hruševke vode bi se moralo pa še pred sredo oktobra izvršiti, da je pravočasno zgoste in pokrijejo, sicer nastane lahko, kakor pri vsakem zakasnelem pitanju, že zgodaj na spomlad driskavica. Spomladi pa bi se za silo tudi ne smelo prej začeti s hruševko krmiti, dokler ne začno čebele izletavati, kakor se ne sme preje s čistim medom začeti. Med je sicer najboljša in čebelam najprikladnejša hrana, ker je to njih naravni živež, a v sili se zadovolje tudi z navadnim sladkorjem, ki je gotovo težje prebaven kot hruševka, ker ga morajo čebele šele v tak sladkor spremeniti, kot ga ima hruška v sebi. Sadni sladkor je namreč lahko prebaven ter gre kar naravnost v kri, rafinirani sladkor pa se mora v želodcu prekuhati ali invertirati prej v sadnega. Da čebele ljubijo sadne sokove, vidimo pri stiskanju tolkovca, pa najsibo tepkovca ali jabolčnika; celi roji obletavajo stiskalnico, zato se napravlja sadni mošt navadno ponoči ali pri slabem vremenu.

Če je že kdo, ali če morebiti šele bo napravil poskuse s pitanjem hruševke, naj bo toli prijazen ter naznani uspeh „Čebelarju“, da bodo tudi drugi čebelarji zvedeli, da se more čebelam v sili pomagati brez slabih posledic s tem nadomestilom medu.

Izkaz udov.

Nadaljevanje: Alešovec Peter, posestnik in trgovec, Tupaliče pri Kranju; Bajželj Janez, učitelj, Idrija; Cilenšek Alojzij, župnik v Poljčanah; Debelak Janez, posestnik, Mačji dol; Gornik Friderik, čebelar, Št. Ilj; Heinitz Vaclav, mestni vrtnar, Ljubljana; Jug Andrej, kmetovalec in čebelar, Škodniki; Jarc Anton, profesor, Ljubljana; Jurko Jakob, nadučitelj, Tepanje pri Konjicah; Krajni šolski svet na Bledu; Konjedič L. G., Kranj; Kovačič Emanuel, mizar in krčmar, Stražišče; Koschier J., Kamnik; Kavčič Peter, nadučitelj, Nova cerkev pri Ptuj; Ličen Vincenc, Goljaše; Ljubec Alojzij, posestnik v Hvale-tincih pri Sv. Andražu v Slov. goricah; Medved F., čebelar, Tacen pri Št. Vidu nad Ljubljano; Mithans Leopold, Šmartno pri Slovengradcu; Nedog Alojzij, posestnik, Očeslavec pri Ivanjci; Kajetan pl. Premerstein, Jelični Vrh; Rebolj Anton, Godič; Strajner Alojzij, posestnik, Medvedjek; Stular Anton, Pod-Brezje pri Podnartu; Strmšek Vekoslav, nadučitelj, Medvedovo selo; Svetlin Anton, Podgorje; Šolsko vodstvo pri Sv. Trojici v Slov. goricah; Šolsko vodstvo pri D. M. v Polju pri Ljubljani; Šavnik Frančišek, lekarnar, Kranj; Šavnik Frančišek, mag. pharm., Kranj; Unger Frančišek, čebelar, Sp. Šiška; Zunkovič Janko, nadučitelj pri Sv. Marjeti nižje Ptuj; Zupan Frančišek, dijak, Brezje; Frančišek Spintre, profesor v Kopru.

Listnica uredništva.

Gosp. V. M. v S.: Na našo pošto ni došla pošiljatev, pač pa Vaše pismo in dopisnica. — Gosp. A. Ž. v H. B.: Natančne podatke o vaganju ob času ajdove paše se Vam pošljejo ob tednu. — Gosp. Iv. E. v T.: Za koliko bi prodali Vaš topilnik? — Gosp. F. R. v S.: Če se Vam zde panji prelahki in nimate medu, dopolnite jim zimsko zalogo z vkuhanim sladkorjem; kako to storiti, najdete v današnjem uvodnem članku. Sicer pa Vam nujno svetujemo, ne vzimajte pre slabih ljudstev, raje jih združite z močnejšimi, in zadovoljne bodo čebele in ž njimi tudi Vi in Vaš mošnjček.

Čebele kupuje M. Ambrožič v Mojstrani na Gorenjskem. — **Prodaja** pa isti umetno satovje iz pravega čistega voska.

Semena od rudeče detelje

(inkarnat), esparsete in vseh drugih vrst medunosnih cvetlic, prodaja

Jos. Kordin v Ljubljani.

Vosek in prazno satovje

kupuje po najvišji ceni

— **J. N. Babnik v Ljubljani.** —

Pravi čebelni vosek

kupuje vsako množino po visoki ceni

Fr. Schupeutz

v Ljubljani.

≡ Deščice za okvirje ≡

natančno prirezane 6 mm debele, 25 mm široke, 100 m nefrankovano 2 K, 65 m frankovano pošilja

Alojzij Mrevlje,

žagar v Čepovanu pri Gorici.

— **Cenjena naročila izvršujem točno in solidno.** —

Udnina (1 gld.) in reklamacije naj se pošiljajo gospodu I. N. Babnik-u v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega Čebelarja“ Francišku Rojini, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.

Odgovorni urednik Mihael Rožanec. — Lastnik »Slovensko čebelarstvo«.

Tisk J. Blasnika naslednikov v Ljubljani.